

Arrest

nr. 202 355 van 13 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VERSTRAETE
Louizalaan 65/2
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. NACHTERGAELE *loco* advocaat A. VERSTRAETE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van de provincie Kabul, district Kabul, dorp Sarasyab. U verklaart geboren te zijn in 1997. U bent van gemengde Pashtoen-Tadjiekse origine.

Uw moeder werkte als leerkracht Pashtoe in de Safiullah Afzali school in het nabijgelegen dorp Qala-e-Muslim. Ze gaf les aan meisjes. Op 28 sunbula 1394 volgens de Afghaanse kalender (AK) of 19

september 2015 volgens de Gregoriaanse kalender (GK) vonden uw ouders een brief van de taliban voor jullie huis waarin uw moeder uitgenodigd werd om hen te helpen. Ze lichtte de schooldirecteur in over de brief, die daarop de politie contacteerde. De volgende dag, toen ze naar school liep met uw zussen en broer, werd ze tegengehouden door twee talibanaanhangers op een motor. De talibs gaven haar een doos met gif in en geboden haar deze mee te nemen naar haar school, in de gang te plaatsen en op de knop te duwen zodat het gif zich zou verspreiden in de school en alle meisjes vergiftigd zouden worden. Ze nam de doos mee naar school en lichtte de schooldirecteur in over wat haar overkomen was. De schooldirecteur lichtte de politie opnieuw in, die politieagenten in burger aanduidde om haar en de andere leerkrachten te beschermen onderweg van en naar school. Op 14 mizan 1394 AK (6 oktober 2015 GK) vonden uw ouders een tweede brief van de taliban voor jullie huis. In deze brief bedreigde de taliban uw moeder en haar familie met de dood omdat ze niet gedaan had wat de taliban gevraagd had. Uw moeder besliste niet langer te gaan werken en thuis te blijven. Uw vader heeft dit aangegeven bij de politie op 15 mizan 1394 AK (7 oktober 2015 GK). Op 28 mizan 1394 AK (20 oktober 2015 GK) 's avonds is de taliban naar uw huis gekomen. Uw vader begreep dat de mannen die voor de deur stonden taliban waren. Uw oom langs moederszijde, die op dat ogenblik bij u thuis op bezoek was, besliste met hen te zullen spreken en gebod uw ouders, uw broer en zussen en uzelf het huis langs de achterdeur te verlaten. U vertrok samen met de rest van het gezin naar het huis van uw tante langs moederszijde. Daar aangekomen verwittigden jullie de politie. De politie informeerde jullie nadien dat uw oom langs moederszijde vermoord was. Op 9 aqrab 1394 AK (31 oktober 2015 GK) verliet u met uw ouders, broer en zussen Afghanistan. U raakte uw vader onderweg kwijt, waarop deze is teruggekeerd naar Kabul. Na een reis van ongeveer een maand vroegen u en uw moeder asiel aan in België.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u de volgende originele documenten neer: uw taskara, tien opleidingscertificaten en uw studentenkaart van de Polytechnische Universiteit van Kabul.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw moeder Rasuli Raja (O.V. X), ter zake werden uiteengezet. U verklaart namelijk dat u samen met uw gezin Afghanistan bent ontvlucht omdat uw moeder problemen had gekregen met de taliban (gehoorverslag CGVS Mohammad Yasin, dd. 21.02.2017, p. 6). Zoals uiteengezet in de beslissing van uw moeder die hieronder hernomen wordt, kan er geen geloof worden gehecht aan deze vervolgingsfeiten. Daarom wordt u eveneens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Deze beslissing luidt als volgt: “

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt fundamenteel ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst van het CGVS dat u de brief van de taliban die u op 19 september 2015 (28 sunbula 1394 AK) thuis ontving, negeerde (vragenlijst CGVS Raja, dd. 10.02.2016, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter dat u naar aanleiding van deze brief de schooldirecteur op de hoogte bracht en dat uw echtgenoot de politie zou contacteren (gehoorverslag CGVS Raja, dd. 21.02.2017, p. 14, 17). Uw zoon vertelt op zijn gehoor bij het CGVS dan weer dat u de eerste brief van de taliban niet ernstig nam (gehoorverslag CGVS Mohammad Yasin, dd. 21.02.2017, p. 8), wat vanzelfsprekend tegenstrijdig is met uw verklaringen zoals hierboven beschreven. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen herhaalt u uw laatste verklaringen (CGVS Raja, p. 18). Het louter herhalen van uw latere verklaringen doet echter geen afbreuk aan bovenstaande duidelijke tegenstrijdigheid. Daarnaast verklaarde u aanvankelijk dat de taliban u opdroeg medicijnen aan uw leerlingen toe te dienen (vragenlijst CGVS Raja, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter dat de taliban u een doos die gif bevatte overhandigde. U moest de doos op school plaatsen en op een knop duwen zodat het gif zich zou verspreiden in de lokalen (CGVS Raja, p. 14, 17, 18, 20). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze uiteenlopende beschrijvingen van hetgeen de taliban u overhandigde, zegt u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van een giftig medicijn gesproken zou hebben en dat er geen verschil zou zijn tussen een “giftig medicijn” en een “giftig iets” (CGVS Raja, p. 23). Deze verklaring kan niet

overtuigen gezien u in de vragenlijst van het CGVS sprak van een “medicijn” en niet van een “giftig medicijn” (vragenlijst CGVS Raja, vraag 5) en het Dari wel degelijk aparte woorden kent voor “gif” en “medicijn” (zie administratief dossier). Het verslag van het interview bij de DVZ werd u bovendien voorgelezen in het Dari waarna u het ondertekend heeft. U heeft evenmin van de kans die u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS geboden werd om opmerkingen of aanpassingen te maken aangaande uw vorige interview op de DVZ gebruikt gemaakt om bovenstaande zagezegde misverstand recht te zetten (CGVS Raja, p. 2-3). Het betreft hier geen detail maar de kern van uw asielrelaas. Verwacht mag worden dat u en uw zoon hierover steeds coherente verklaringen afleggen telkens wanneer naar de gebeurtenissen wordt gevraagd die de aanleiding hebben gevormd voor jullie vlucht uit jullie land van herkomst. Tot slot verklaarde u in de vragenlijst CGVS dat uw school niets deed toen u vertelde dat u door de taliban was aangesproken om medicijnen toe te dienen aan uw leerlingen (vragenlijst CGVS Raja, vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter dat de school de politie inlichtte naar aanleiding hiervan en dat de politie op haar beurt agenten in burger inzette om u en de andere leerkrachten te beschermen op weg van en naar school (CGVS Raja, p. 14-15, 17-18, 24). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige weergaven van de feiten ontkent u op de DVZ gezegd te hebben dat de school niets gedaan had toen u het incident met de taliban gemeld had en verklaart u toen ook gezegd te hebben dat de school de politie gebeld had (CGVS Raja, p. 25). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen en herhalen van uw latere verklaringen doet echter geen afbreuk aan bovengenoemde duidelijke tegenstrijdigheid. Bovendien kan opnieuw opgemerkt worden dat het verslag van het interview bij de DVZ u voorgelezen werd in het Dari waarna u het ondertekend heeft. U heeft evenmin van de kans die u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS geboden werd om opmerkingen of aanpassingen te maken aangaande uw vorige interview op de DVZ gebruikt gemaakt om bovenstaande zagezegde misverstand recht te zetten (CGVS Raja, p. 2-3). U werpt nog op dat u het verslag niet kon lezen (CGVS Raja, p. 25). Ook deze verklaring kan niet overtuigen gezien het verslag u werd voorgelezen en dit u er niet van heeft weerhouden andere zaken wél recht te zetten bij aanvang van uw gehoor, zoals de datum van de dreigbrief en politieaangifte (CGVS Raja, p. 2).

Er werden eveneens tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld tussen uw en uw zoons verklaringen enerzijds en de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas anderzijds. Zo verklaart uw echtgenoot in zijn aangifte gericht aan de politie dat u op 28 sunbula 1394 aangesproken werd door de taliban met hun eis om uw leerlingen te vergiften terwijl u verklaart dat u op die datum een brief van de taliban ontvangen had en pas de volgende dag aangesproken werd door de taliban (CGVS Raja, p. 14; vragenlijst CGVS Raja, vraag 5). Daarnaast spreekt uw echtgenoot in deze aangifte van medicijnen die u zou hebben moeten toedienen aan uw leerlingen terwijl uw zoon en u in jullie verklaringen op het CGVS spreken van een doos met gif (CGVS Raja, p. 14, 17, 18, 20; CGVS Mohammad Yasin, p. 6, 8-9, 11). Vervolgens verklaart uw echtgenoot in zijn aangifte aan de politie dat u na uw ontmoeting met de taliban direct naar huis bent gegaan, terwijl u in uw gehoor verklaart dat u na uw ontmoeting met de taliban naar school gegaan bent (CGVS Raja, p. 14-15, 20). Tot slot wordt opgemerkt dat uw echtgenoot in zijn aangifte aan de politie geen melding maakt van de eerste brief die u ontvangen zou hebben van de taliban op 28 sunbula 1394 (CGVS Raja, p. 14). Het is merkwaardig dat uw echtgenoot in zijn aangifte niet volledig geweest zou zijn.

Bovendien moet vastgesteld worden dat u en uw zoon een **gebrek aan kennis vertonen over de gebeurtenissen die u zouden overkomen** zijn en die de directe aanleiding vormden voor jullie vertrek uit Afghanistan. Hierdoor wordt jullie vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan in ernstige mate gerelativeerd. Zo weet uw zoon niet hoe u de twee brieven van de taliban ontvangen zou hebben of waar u die gevonden zou hebben (CGVS Mohammad Yasin, p. 7, 13). Uw zoon verklaart dat uw echtgenoot en u het niet geschikt vonden hem hierover in te lichten. Deze verklaring is niet afdoende. Uw zoon blijkt immers wel op de hoogte dat de brieven u niet persoonlijk overhandigd werden en dat deze evenmin ophingen aan de moskee. Het is weinig aannemelijk dat indien uw echtgenoot en u hem daadwerkelijk hadden willen afschermen, hij wel op de hoogte zou zijn van hoe de brieven niet werden overhandigd maar niet van hoe de brieven dan wel werden overhandigd. Daarnaast weten u noch uw zoon door wie de talibanbrieven ondertekend zijn (CGVS Raja, p. 16; CGVS Mohammad Yasin, p. 8). U kan niet op de naam komen van degene die de brieven ondertekend heeft en kunt verder niets over uw vervolger vertellen (CGVS Raja, p. 16-17). Van een asielzoeker mag verwacht worden dat zij weet door wie zij vervolgd wordt wanneer de asielzoeker in kwestie twee brieven ontvangen heeft van haar vervolgers met vermelding van een naam in de stempel onderaan de brieven. Wanneer uw zoon gevraagd wordt hoe het komt dat hij niet weet door wie de brieven van de taliban gestempeld zijn, haalt hij de verantwoordelijkheid die hij heeft voor zijn broer en zussen aan (CGVS Mohammad Yasin, p. 8). Deze verklaring is echter niet afdoende. Zoals hierboven aangehaald mag verwacht worden van een asielzoeker dat hij zich herinnert door wie hij en zijn familie vervolgd worden. Daarnaast herinnert u zich

evenmin of uw echtgenoot de politie gecontacteerd heeft naar aanleiding van de eerste brief van de taliban. U haalt aan dat uw geheugen u soms parten speelt (CGVS Raja, p. 17). Met deze verklaring kan geen rekening gehouden worden daar u uw geheugenverlies niet onderbouwt met een medisch attest. Bovendien betreft het hier sleutelelementen die de kern van uw asielmotieven inhouden. Van iemand die asiel aanvraagt uit vrees voor vervolging in zijn thuisland mag dan ook worden verwacht dat die die elementen te allen tijde kan aanhalen wanneer daarnaar wordt gevraagd.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald doordat een aantal van uw verklaringen weinig plausibel zijn. Zo is het weinig plausibel dat de taliban zou rekenen op de medewerking van een vrouwelijke leerkracht met een jarenlange staat van dienst voor de uitvoering van hun plan. Door iemand die duidelijk pro onderwijs voor meisjes is te betrekken in hun plan daalt de kans op een succesvolle uitvoering ervan gevoelig en haalt de taliban zich nodeloze risico's op de hals. Men zou immers kunnen verwachten dat de taliban voor de uitvoering van zulk een plan zou rekenen op iemand die overtuigd is van hun ideeën uit eigen rangen waarop ze kunnen vertrouwen. Uw verklaring hiervoor dat de taliban slechts vijf jaar aan de macht was en daarna weggegaan was (CGVS Raja, p. 23) is weinig verhelderend. U haalt zelf aan dat personen die meisjes aanmoedigden om naar school te gaan, geïdentificeerd werden door talibanaanhangers onder de dorpsbewoners (CGVS Raja, p. 17). Waarom een iemand zoals u, die in het verleden nooit een schijn van talibangezindheid tentoongespreid heeft, dan net betrokken zou worden bij zo een plan is onduidelijk. U zegt daarnaast dat de taliban mensen betaalt om dingen voor hen te doen (CGVS Raja, p. 23). In uw asielrelaas werd u echter nooit geld aangeboden om de taak die de taliban voor ogen had uit te voeren, waardoor de vraag onbeantwoord blijft waarom de taliban op u een beroep zou doen in plaats van de taak voor te behouden voor iemand uit eigen rangen of iemand te betalen om ze uit te voeren. Daarnaast is het eveneens weinig plausibel dat de taliban u zou inlichten per brief van hun plan u en uw gezin te vermoorden om dan twee weken later aan te kloppen bij jullie thuis. Niet alleen heeft hun plan om met u en uw gezin af te rekenen minder kans op slagen wanneer men de geviseerde personen eerst inlicht, daarnaast brengt de taliban zo zichzelf ook in gevaar. Het is ook niet ondenkbaar dat de Afghaanse veiligheidsdiensten hen zouden kunnen staan opwachten wanneer zij eerst hun plannen per brief kenbaar maken.

Ook dient te worden vastgesteld dat uw gedrag naar aanleiding van de bedreigingen gericht aan uw persoon de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade verder ondermijnt. Nadat de taliban uw gezin en u met de dood bedreigd hadden in hun tweede brief omdat u hun opdracht niet had uitgevoerd, zou u thuis gebleven zijn tot de taliban twee weken later aan uw deur verscheen (CGVS Raja, p. 25-26) en dit hoewel de taliban wist waar u woonde, hetgeen kon afgeleid worden uit de brieven die voor uw huis gelegd werden. U stelt dat u nergens naartoe kon met uw vijf kinderen. Deze verklaring blijft niet overeenstemmend met u na het bezoek van de taliban aan uw huis wel een tiental dagen met uw gezin bij uw zus verbleven heeft (CGVS Raja, p. 15; CGVS Mohammed Yasin, p. 7) en gezien u klaarblijkelijk wel over de financiële middelen beschikte om de reis van uw gezin naar Europa te bekostigen, meer precies 17.500 dollar (CGVS Raja, p. 13). U schept geen duidelijkheid over waarom u deze financiële middelen niet meteen kon gebruiken om uzelf en uw gezin in veiligheid te brengen onmiddellijk na de doodsb bedreigingen van de taliban. In de Afghaanse context zou men een doortastender optreden verwachten naar aanleiding van een bedreiging van de taliban. Van een persoon die in het vizier komt van de taliban mag verwacht worden dat zij deze dreiging ernstig neemt en passende maatregelen treft teneinde het risico te minimaliseren.

Uit bovenstaande blijkt dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor de talibs die u de opdracht gaven de meisjes op uw school te vergiftigen aannemelijk te maken.

U haalt daarnaast bedreigingen aan geuit door dorpelingen in de moskee aan uw echtgenoot en gericht aan uw persoon omwille van uw tewerkstelling. Hieraangaande dient echter te worden vastgesteld dat de uitspraken van de dorpelingen die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Zo verklaart u dat de dorpelingen uw echtgenoot vertelden dat uw tewerkstelling indruiste tegen de Afghaanse traditie, dat deze niet goed was, dat u op een dag zijn leven zou ruïneren, dat u slechte gewoontes zou krijgen en dat vrouwen gemaakt zijn voor het huis (CGVS Raja, p. 28-29). Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw problemen met uw dorpelingen geschaad doordat u bij de DVZ uw vrees voor de dorpelingen onvermeld liet wanneer men u vroeg naar wat u vreesde bij terugkeer naar uw land van herkomst (vragenlijst CGVS Raja, vraag 4). Uw zoon, die bij deze gesprekken in de moskee aanwezig zou geweest zijn, slaagt er evenmin de bedreigingen waarvan hij gewag maakt, aannemelijk te maken. Zijn verklaringen blijven vaag, weinig

concreet en aan de oppervlakte. Zo verklaart uw zoon dat deze gesprekken regelmatig gebeurden om de twee à drie weken en dit gedurende een jaar voor jullie vertrek. Soms zouden dit dezelfde mensen geweest zijn en soms andere, soms zouden ze met veel geweest zijn en soms met weinig. Naast het feit dat deze mensen taliban geweest zouden zijn, weet uw zoon echter niets anders te vertellen over deze mensen (CGVS Mohammed Yasin, p. 6-7, p. 15-16). Uw zoon haalt aan dat hij uiteindelijk door deze mensen met de dood bedreigd werd (CGVS Mohammed Yasin, p. 16). De geloofwaardigheid van deze verklaringen wordt verder ontkracht doordat hij deze doodsb bedreiging niet vermeld heeft op de DVZ (vragenlijst CGVS, Mohammed Yasin, dd. 10.02.2016, vraag 5) en doordat u deze evenmin heeft aangehaald op de DVZ (vragenlijst CGVS Raja, vraag 5), noch tijdens uw gehoor op het CGVS.

Dezelfde bemerkingen dienen gemaakt te worden betreffende de vrees die u aanhaalt voor uw schoonfamilie omwille van uw tewerkstelling. U verklaart dat uw schoonfamilie tegen uw tewerkstelling gekant was (CGVS Raja, p. 16). Zo zou de broer van uw echtgenoot tegen hem gezegd hebben dat hij u niet mocht laten werken en dat hij zich moest schamen (CGVS Raja, p. 28). Ook deze verklaringen zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Daarnaast liet u na bij de DVZ uw vrees voor uw schoonfamilie of enige incidenten in dit verband te vermelden (vragenlijst CGVS Raja, vraag 4 en 5). Bovendien blijkt de broer van uw echtgenoot u ter wille gezien hij u geholpen heeft met het attest van de dorpsoudsten te verkrijgen en hij u volgens uw verklaringen respecteerde (CGVS Raja, p. 29). Deze vaststelling ondermijnt dan ook ten stelligste uw bewering uw schoonfamilie te moeten vrezen.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw werkzaamheden als onderwijzeres in Kabul een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij of zij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn of haar vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds twintig jaar leerkracht bent geweest in Afghanistan en de laatste twaalf of dertien jaar in Qala-e-Muslim, in de school Safiullah Afzali (CGVS Raja, p. 7-8). U ging stevast te voet naar school. En dit zonder noemenswaardige problemen aangezien de door u aangehaalde vluchtmotieven, die u pas situeert vanaf 28 sunbula 1394 AK (19 september 2015 GK), als ongeloofwaardig worden beschouwd. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u, indien u zich bij terugkeer opnieuw vestigt in Kabul, louter omwille van uw vorige werkzaamheden een gegronde vrees op vervolging heeft.

De door u neergelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. De taskara's van uw kinderen (door u en uw zoon neergelegd), uw huwelijksakte en uw verkiezingskaart bevestigen enkel uw identiteitsgegevens maar zeggen niets over uw asielmotieven. De eigendomsakte, het elektriciteitscontract en het boekje met het elektriciteitsverbruik van uw huis in Afghanistan ondersteunen enkel dat u en uw gezin in Sarasyab, district Kabul, provincie Kabul woonden, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel getrokken wordt, maar hebben verder geen betrekking op uw asielmotieven. De makelaarsvergunning en de documenten in verband met de scholing van uw echtgenoot en van uw oudste zoon (door u en uw zoon neergelegd) ondersteunen hun opleiding en tewerkstelling, maar zeggen niets over jullie asielmotieven. De Griekse uitzettingsbeslissing voor uw gezin en uw notitie over uw reisweg Afghanistan-België zeggen evenmin iets over uw asielmotieven. Uw leerkrachtencertificaat, leerkrachtenopleidingscertificaten, leerkrachtenkaart en uw bankkaart bevestigen uw tewerkstelling maar kunnen uw asielmotieven niet onderschrijven. Betreffende de brieven van de taliban, de politieaangifte, de interne politiecommunicatie en de verklaring van de dorpsoudsten over uw asielrelaas moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke basiswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. De politieaangifte werd reeds besproken in het kader van de

ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. De verklaring van de dorpsoudsten werd op uw vraag opgesteld na uw aankomst in België op aanraden van uw advocaat (CGVS Raja, p. 29). Deze verklaring werd duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw asielaanvraag. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Daarenboven dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker. De politieaangifte, de interne politiecommunicatie en de verklaring van de dorpsoudsten betreffen bovendien kopieën waarvan de bewijswaarde sowieso al minimaal is. Kopieën bieden geen waarborg inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van uw zoon Mohammed Yasin Rasuli (O.V. X) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming verbindt aan deze van zijn moeder (R.R.). Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. X van 13 april 2018 het verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 1 A van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast: "(...)Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt fundamenteel ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst van het CGVS dat u de brief van de taliban die u op 19 september 2015 (28 sunbula 1394 AK) thuis ontving, negeerde (vragenlijst CGVS R.(...), dd. 10.02.2016, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter dat u naar aanleiding van deze brief de schooldirecteur op de hoogte bracht en dat uw echtgenoot de politie zou contacteren (gehoorverslag CGVS R.(...), dd. 21.02.2017, p. 14, 17). Uw zoon vertelt op zijn gehoor bij het CGVS dan weer dat u de eerste brief van de taliban niet ernstig nam (gehoorverslag CGVS M.(...) Y.(...), dd. 21.02.2017, p. 8), wat vanzelfsprekend tegenstrijdig is met uw verklaringen zoals hierboven beschreven. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen herhaalt u uw laatste verklaringen (CGVS R.(...), p. 18). Het louter herhalen van uw latere verklaringen doet echter geen afbreuk aan bovenstaande duidelijke tegenstrijdigheid. Daarnaast verklaarde u aanvankelijk dat de taliban u opdroeg medicijnen aan uw leerlingen toe te dienen (vragenlijst CGVS R.(...), vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter dat de taliban u een doos die gif bevatte overhandigde. U moest de doos op school plaatsen en op een knop duwen zodat het gif zich zou verspreiden in de lokalen (CGVS R.(...), p. 14, 17, 18, 20). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze uiteenlopende beschrijvingen van hetgeen de taliban u overhandigde, zegt u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van een giftig medicijn gesproken zou hebben en dat er geen verschil zou zijn tussen een "giftig medicijn" en een "giftig iets" (CGVS R.(...), p. 23). Deze verklaring kan niet overtuigen gezien u in de vragenlijst van het CGVS sprak van een "medicijn" en niet van een "giftig medicijn" (vragenlijst CGVS R.(...), vraag 5) en het Dari wel degelijk aparte woorden kent voor "gif" en "medicijn" (zie administratief dossier). Het verslag van het interview bij de DVZ werd u bovendien voorgelezen in het Dari waarna u het ondertekend heeft. U heeft evenmin van de kans die u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS geboden werd om opmerkingen of aanpassingen te maken aangaande uw vorige interview op de DVZ gebruikt gemaakt om bovenstaande zagezegde misverstand recht te zetten (CGVS R.(...), p. 2-3). Het betreft hier geen detail maar de kern van uw asielrelaas. Verwacht mag worden dat u en uw zoon hierover steeds coherente verklaringen afleggen telkens wanneer naar de gebeurtenissen wordt gevraagd die de aanleiding hebben gevormd voor jullie vlucht uit jullie land van herkomst. Tot slot verklaarde u in de vragenlijst CGVS dat uw school niets deed toen u vertelde dat u door de taliban was aangesproken om medicijnen toe te dienen aan uw leerlingen (vragenlijst CGVS R.(...), vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter dat de school de politie inlichtte naar aanleiding hiervan en dat de politie op haar beurt agenten in burger inzette om u en de andere leerkrachten te beschermen op weg van en naar school (CGVS R.(...), p. 14-15, 17-18, 24). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige weergaven van de feiten ontkent u op de DVZ gezegd te hebben dat de school niets gedaan had toen u het incident met de taliban gemeld had en verklaart u toen ook gezegd te hebben dat de school de politie gebeld had (CGVS R.(...), p. 25). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen en herhalen van uw latere

verklaringen doet echter geen afbreuk aan bovengenoemde duidelijke tegenstrijdigheid. Bovendien kan opnieuw opgemerkt worden dat het verslag van het interview bij de DVZ u voorgelezen werd in het Dari waarna u het ondertekend heeft. U heeft evenmin van de kans die u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS geboden werd om opmerkingen of aanpassingen te maken aangaande uw vorige interview op de DVZ gebruikt gemaakt om bovenstaande zagezegde misverstand recht te zetten (CGVS R.(...), p. 2-3). U werpt nog op dat u het verslag niet kon lezen (CGVS R.(...), p. 25). Ook deze verklaring kan niet overtuigen gezien het verslag u werd voorgelezen en dit u er niet van heeft weerhouden andere zaken wél recht te zetten bij aanvang van uw gehoor, zoals de datum van de dreigbrief en politieaangifte (CGVS R.(...), p. 2).

Er werden eveneens tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld tussen uw en uw zoons verklaringen enerzijds en de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas anderzijds. Zo verklaart uw echtgenoot in zijn aangifte gericht aan de politie dat u op 28 sunbula 1394 aangesproken werd door de taliban met hun eis om uw leerlingen te vergiftigen terwijl u verklaart dat u op die datum een brief van de taliban ontvangen had en pas de volgende dag aangesproken werd door de taliban (CGVS R.(...), p. 14; vragenlijst CGVS R.(...), vraag 5). Daarnaast spreekt uw echtgenoot in deze aangifte van medicijnen die u zou hebben moeten toedienen aan uw leerlingen terwijl uw zoon en u in jullie verklaringen op het CGVS spreken van een doos met gif (CGVS R.(...), p. 14, 17, 18, 20; CGVS M.(...) Y.(...), p. 6, 8-9, 11). (...) Tot slot wordt opgemerkt dat uw echtgenoot in zijn aangifte aan de politie geen melding maakt van de eerste brief die u ontvangen zou hebben van de taliban op 28 sunbula 1394 (CGVS R.(...), p. 14). Het is merkwaardig dat uw echtgenoot in zijn aangifte niet volledig geweest zou zijn.

Bovendien moet vastgesteld worden dat u en uw zoon een gebrek aan kennis vertonen over de gebeurtenissen die u zouden overkomen zijn en die de directe aanleiding vormden voor jullie vertrek uit Afghanistan. Hierdoor wordt jullie vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan in ernstige mate gerelativeerd. Zo weet uw zoon niet hoe u de twee brieven van de taliban ontvangen zou hebben of waar u die gevonden zou hebben (CGVS M.(...) Y.(...), p. 7, 13). Uw zoon verklaart dat uw echtgenoot en u het niet geschikt vonden hem hierover in te lichten. Deze verklaring is niet afdoende. Uw zoon blijft immers wel op de hoogte dat de brieven u niet persoonlijk overhandigd werden en dat deze evenmin ophingen aan de moskee. Het is weinig aannemelijk dat indien uw echtgenoot en u hem daadwerkelijk hadden willen afschermen, hij wel op de hoogte zou zijn van hoe de brieven niet werden overhandigd maar niet van hoe de brieven dan wel werden overhandigd. Daarnaast weten u noch uw zoon door wie de talibanbrieven ondertekend zijn (CGVS R.(...), p. 16; CGVS M.(...) Y.(...), p. 8). U kan niet op de naam komen van degene die de brieven ondertekend heeft en kunt verder niets over uw vervolger vertellen (CGVS R.(...), p. 16-17). Van een asielzoeker mag verwacht worden dat zij weet door wie zij vervolgd wordt wanneer de asielzoeker in kwestie twee brieven ontvangen heeft van haar vervolgers met vermelding van een naam in de stempel onderaan de brieven. Wanneer uw zoon gevraagd wordt hoe het komt dat hij niet weet door wie de brieven van de taliban gestempeld zijn, haalt hij de verantwoordelijkheid die hij heeft voor zijn broer en zussen aan (CGVS M.(...) Y.(...), p. 8). Deze verklaring is echter niet afdoende. Zoals hierboven aangehaald mag verwacht worden van een asielzoeker dat hij zich herinnert door wie hij en zijn familie vervolgd worden. Daarnaast herinnert u zich evenmin of uw echtgenoot de politie gecontacteerd heeft naar aanleiding van de eerste brief van de taliban. U haalt aan dat uw geheugen u soms parten speelt (CGVS R.(...), p. 17). Met deze verklaring kan geen rekening gehouden worden daar u uw geheugenverlies niet onderbouwt met een medisch attest. Bovendien betreft het hier sleutelementen die de kern van uw asielmotieven inhouden. Van iemand die asiel aanvraagt uit vrees voor vervolging in zijn thuisland mag dan ook worden verwacht dat die die elementen te allen tijde kan aanhalen wanneer daarnaar wordt gevraagd.

(...)

Daarnaast is het eveneens weinig plausibel dat de taliban u zou inlichten per brief van hun plan u en uw gezin te vermoorden om dan twee weken later aan te kloppen bij jullie thuis. Niet alleen heeft hun plan om met u en uw gezin af te rekenen minder kans op slagen wanneer men de geviseerde personen eerst inlicht, daarnaast brengt de taliban zo zichzelf ook in gevaar. Het is ook niet ondenkbaar dat de Afghaanse veiligheidsdiensten hen zouden kunnen staan opwachten wanneer zij eerst hun plannen per brief kenbaar maken.

Ook dient te worden vastgesteld dat uw gedrag naar aanleiding van de bedreigingen gericht aan uw persoon de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade verder ondermijnt. Nadat de taliban uw gezin en u met de dood bedreigd hadden in hun tweede brief omdat u hun opdracht niet had uitgevoerd, zou u thuis gebleven zijn tot de taliban twee weken later aan

uw deur verscheen (CGVS R.(...), p. 25-26) en dit hoewel de taliban wist waar u woonde, hetgeen kon afgeleid worden uit de brieven die voor uw huis gelegd werden. U stelt dat u nergens naartoe kon met uw vijf kinderen. Deze verklaring blijft niet overleend gezien u na het bezoek van de taliban aan uw huis wel een tiental dagen met uw gezin bij uw zus verbleven heeft (CGVS R.(...), p. 15; CGVS Mohammed Yasin, p. 7) en gezien u klaarblijkelijk wel over de financiële middelen beschikte om de reis van uw gezin naar Europa te bekostigen, meer precies 17.500 dollar (CGVS R.(...), p. 13). U schept geen duidelijkheid over waarom u deze financiële middelen niet meteen kon gebruiken om uzelf en uw gezin in veiligheid te brengen onmiddellijk na de doodsb bedreigingen van de taliban. In de Afghaanse context zou men een doortastender optreden verwachten naar aanleiding van een bedreiging van de taliban. Van een persoon die in het vizier komt van de taliban mag verwacht worden dat zij deze dreiging ernstig neemt en passende maatregelen treft teneinde het risico te minimaliseren.

Uit bovenstaande blijkt dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor de talibs die u de opdracht gaven de meisjes op uw school te vergiftigen aannemelijk te maken.

U haalt daarnaast bedreigingen aan geuit door dorpelingen in de moskee aan uw echtgenoot en gericht aan uw persoon omwille van uw tewerkstelling. Hieraangaande dient echter te worden vastgesteld dat de uitspraken van de dorpelingen die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Zo verklaart u dat de dorpelingen uw echtgenoot vertelden dat uw tewerkstelling indruiste tegen de Afghaanse traditie, dat deze niet goed was, dat u op een dag zijn leven zou ruïneren, dat u slechte gewoontes zou krijgen en dat vrouwen gemaakt zijn voor het huis (CGVS R.(...), p. 28-29). Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw problemen met uw dorpelingen geschaad doordat u bij de DVZ uw vrees voor de dorpelingen onvermeld liet wanneer men u vroeg naar wat u vreesde bij terugkeer naar uw land van herkomst (vragenlijst CGVS R.(...), vraag 4). Uw zoon, die bij deze gesprekken in de moskee aanwezig zou geweest zijn, slaagt er evenmin de bedreigingen waarvan hij gewag maakt, aannemelijk te maken. Zijn verklaringen blijven vaag, weinig concreet en aan de oppervlakte. Zo verklaart uw zoon dat deze gesprekken regelmatig gebeurden om de twee à drie weken en dit gedurende een jaar voor jullie vertrek. Soms zouden dit dezelfde mensen geweest zijn en soms andere, soms zouden ze met veel geweest zijn en soms met weinig. Naast het feit dat deze mensen taliban geweest zouden zijn, weet uw zoon echter niets anders te vertellen over deze mensen (CGVS Mohammed Yasin, p. 6-7, p. 15-16). Uw zoon haalt aan dat hij uiteindelijk door deze mensen met de dood bedreigd werd (CGVS Mohammed Yasin, p. 16). De geloofwaardigheid van deze verklaringen wordt verder ontkracht doordat hij deze doodsb bedreiging niet vermeld heeft op de DVZ (vragenlijst CGVS, Mohammed Yasin, dd. 10.02.2016, vraag 5) en doordat u deze evenmin heeft aangehaald op de DVZ (vragenlijst CGVS R.(...), vraag 5), noch tijdens uw gehoor op het CGVS.

Dezelfde bemerkingen dienen gemaakt te worden betreffende de vrees die u aanhaalt voor uw schoonfamilie omwille van uw tewerkstelling. U verklaart dat uw schoonfamilie tegen uw tewerkstelling gekant was (CGVS R.(...), p. 16). Zo zou de broer van uw echtgenoot tegen hem gezegd hebben dat hij u niet mocht laten werken en dat hij zich moest schamen (CGVS R.(...), p. 28). Ook deze verklaringen zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Daarnaast liet u na bij de DVZ uw vrees voor uw schoonfamilie of enige incidenten in dit verband te vermelden (vragenlijst CGVS R.(...), vraag 4 en 5). Bovendien blijkt de broer van uw echtgenoot u ter wille gezien hij u geholpen heeft met het attest van de dorpsoudsten te verkrijgen (...) (CGVS R.(...), p. 29). Deze vaststelling ondermijnt dan ook ten stelligste uw bewering uw schoonfamilie te moeten vrezen.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw werkzaamheden als onderwijzeres in Kabul een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij of zij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn of haar vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw

verklaringen blijkt dat u reeds twintig jaar leerkracht bent geweest in Afghanistan en de laatste twaalf of dertien jaar in Qala-e-Muslim, in de school Safiullah Afzali (CGVS R.(...), p. 7-8). U ging steevast te voet naar school. En dit zonder noemenswaardige problemen aangezien de door u aangehaalde vluchtmotieven, die u pas situeert vanaf 28 sunbula 1394 AK (19 september 2015 GK), als ongeloofwaardig worden beschouwd. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u, indien u zich bij terugkeer opnieuw vestigt in Kabul, louter omwille van uw vorige werkzaamheden een gegronde vrees op vervolging heeft.

De door u neergelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. De taskara's van uw kinderen (door u en uw zoon neergelegd), uw huwelijksakte en uw verkiezingskaart bevestigen enkel uw identiteitsgegevens maar zeggen niets over uw asielmotieven. De eigendomsakte, het elektriciteitscontract en het boekje met het elektriciteitsverbruik van uw huis in Afghanistan ondersteunen enkel dat u en uw gezin in Sarasyab, district Kabul, provincie Kabul woonden, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel getrokken wordt, maar hebben verder geen betrekking op uw asielmotieven. De makelaarsvergunning en de documenten in verband met de scholing van uw echtgenoot en van uw oudste zoon (door u en uw zoon neergelegd) ondersteunen hun opleiding en tewerkstelling, maar zeggen niets over jullie asielmotieven. De Griekse uitzettingsbeslissing voor uw gezin en uw notitie over uw reisweg Afghanistan-België zeggen evenmin iets over uw asielmotieven. Uw leerkrachtencertificaat, leerkrachtenopleidingscertificaten, leerkrachtenkaart en uw bankkaart bevestigen uw tewerkstelling maar kunnen uw asielmotieven niet onderschrijven. Betreffende de brieven van de taliban, de politieaangifte, de interne politiecommunicatie en de verklaring van de dorpsoudsten over uw asielrelaas moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke basiswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. De politieaangifte werd reeds besproken in het kader van de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. De verklaring van de dorpsoudsten werd op uw vraag opgesteld na uw aankomst in België op aanraden van uw advocaat (CGVS R.(...), p. 29). Deze verklaring werd duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw asielaanvraag. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Daarenboven dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afgaanse asielzoeker. De politieaangifte, de interne politiecommunicatie en de verklaring van de dorpsoudsten betreffen bovendien kopieën waarvan de bewijswaarde sowieso al minimaal is. Kopieën bieden geen waarborg inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend.
(...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster aangeeft dat het de intentie van haar echtgenoot was om de politie te contacteren na ontvangst van de eerste dreigbrief, maar dat hij dit uiteindelijk toch niet deed aangezien de directeur van de school dit 24 uur later deed, en de brief dus genegeerd werd en niet ernstig genomen in de mate dat niet werd overgegaan tot actie door de familie of de school, overtuigt verzoekster niet.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoekster immers duidelijk dat zij de brief genegeerd heeft (stuk 23, Vragenlijst, vraag 3.5.). Ook verzoeksters zoon verklaarde dat zij de brief niet ernstig namen (stuk 22 landeninformatie, stuk 7, gehoorverslag, p. 8).

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoekster dat haar man had gezegd dat hij erover wilde spreken met de politie en dat zij ook de schooldirecteur hierover geïnformeerd had die eveneens stelde met de politie te zullen spreken (stuk 7, gehoorverslag, p.14, 15). De verklaringen dat zij de brief genegeerd had en niet ernstig nam is niet in overeenstemming te brengen met de intentie van haar echtgenoot om met de politie te spreken, noch met het gesprek met de schooldirecteur omtrent deze brief. Dergelijke handelingen zijn immers bezwaarlijk gelijk te stellen met het negeren van een brief en het niet ernstig nemen ervan.

Voorts acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster zich niet kan herinneren of haar echtgenoot al dan niet de politie heeft gecontacteerd na ontvangst van de eerste dreigbrief. Bij de ontvangst van een dergelijke brief is het immers niet aannemelijk dat verzoekster hierover geen kennis heeft. Redelijkerwijs kon worden verwacht dat verzoekster hierover navraag zou hebben gedaan bij haar echtgenoot, te meer deze zelf nog had aangegeven om met de politie te spreken. Verzoekster stelt voorts in het verzoekschrift dat zij het bewijs kan neerleggen van de aangifte van de familie die op een later tijdstip

werd gedaan (stuk 11), hetgeen bevestigt dat zij de eerste brief en informele dreigementen negeerden. De Raad stelt vast dat het in werkelijkheid om stuk 12 van het verzoekschrift gaat. Dit betreft de politieaangifte. Met betrekking tot dit document werd echter tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld tussen verzoeksters en haar zoons verklaringen enerzijds en de inhoud van dit document anderzijds: "Zo verklaart uw echtgenoot in zijn aangifte gericht aan de politie dat u op 28 sunbula 1394 aangesproken werd door de taliban met hun eis om uw leerlingen te vergiften terwijl u verklaart dat u op die datum een brief van de taliban ontvangen had en pas de volgende dag aangesproken werd door de taliban (CGVS R.(...), p. 14; vragenlijst CGVS R.(...), vraag 5). Daarnaast spreekt uw echtgenoot in deze aangifte van medicijnen die u zou hebben moeten toedienen aan uw leerlingen terwijl uw zoon en u in jullie verklaringen op het CGVS spreken van een doos met gif (CGVS R.(...), p. 14, 17, 18, 20; CGVS M.(...) Y.(...), p. 6, 8-9, 11). Vervolgens verklaart uw echtgenoot in zijn aangifte aan de politie dat u na uw ontmoeting met de taliban direct naar huis bent gegaan, terwijl u in uw gehoor verklaart dat u na uw ontmoeting met de taliban naar school gegaan bent (CGVS R.(...), p. 14-15, 20). Tot slot wordt opgemerkt dat uw echtgenoot in zijn aangifte aan de politie geen melding maakt van de eerste brief die u ontvangen zou hebben van de taliban op 28 sunbula 1394 (CGVS R.(...), p. 14). Het is merkwaardig dat uw echtgenoot in zijn aangifte niet volledig geweest zou zijn." In dit document is er overigens geen sprake van een eerste dreigbrief en kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat er een eerste dreigbrief was geweest en dat zij deze vervolgens negeerden.

De Raad stelt vast dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij vooreerst door een persoon op een motor werd aangesproken die haar opdroeg een medicijn te geven aan de studenten. Wat later tijdens ditzelfde interview stelde verzoekster dat zij een dreigbrief ontving waarin stond dat zij iets aan de leerlingen moest geven waardoor ze hun bewustzijn verloren en zouden sterven (stuk 23, Vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoekster echter dat een motorrijder haar een zak die gif bevatte overhandigde. Zij moest deze zak op school plaatsen en op een knop duwen zodat het gif zich zou verspreiden in de lokalen en de studenten vergiftigd zouden worden (stuk 7, gehoorverslag, p. 14, 17, 18, 20).

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken niet aangaf dat haar iets werd overhandigd. Indien zij daadwerkelijk een zak met gif overhandigd kreeg, hetgeen een kenmerkend aspect is van haar asielrelaas kon wel degelijk worden verwacht dat zij hiervan melding zou maken. Ook moet worden vastgesteld dat er een duidelijk verschil is in "medicijnen toedienen waardoor men het bewustzijn verliest en sterft" en een zak "op school plaatsen waarbij op een knop moest gedrukt worden waardoor het gif zich zou verspreiden in de lokalen". Waar verzoekster nu stelt dat zij de inhoud van de zak of doos nooit heeft gezien, doet zij geen afbreuk aan dit frappante verschil in haar verklaringen. Ook met het argument dat de taliban liet verstaan dat het om gif ging en dat het niet anders dan een giftige substantie zal geweest zijn verschoont noch verklaart verzoekster haar afwijkende verklaringen. Waar verzoekster een uitgebreid betoog ontwikkelt om duidelijk te maken dat het niet om medicijnen ging die geneeskrachtig waren, kan zij evenmin afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen.

Waar verzoekster het vervolgens niet meer dan logisch acht dat haar verklaringen op de Dienst vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet 100 % matchen, gelet op de beknoptheid van het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, volstaat niet om de duidelijke tegenstrijdige verklaringen te verschoonen.

Verzoekster verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken immers ook dat haar school niets deed toen zij vertelde dat zij door de taliban was aangesproken om medicijnen toe te dienen aan de leerlingen (stuk 23, vragenlijst, vraag 3.5), terwijl zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dat de school de politie inlichtte naar aanleiding hiervan en dat de politie op haar beurt agenten in burger inzette om haar en de andere leerkrachten te beschermen op weg van en naar school (stuk 7, gehoorverslag, p. 14-15, 17-18, 24). Waar verzoekster haar verklaringen tracht te kaderen in een algemene context waaruit bleek dat noch de Afghaanse autoriteiten, noch de school in staat waren om haar te beschermen, is niet ernstig. Verzoeksters verklaringen waren duidelijk bij beide instanties en betreffen een welbepaald concreet aspect van haar asielrelaas. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, blijkt duidelijk dat haar verklaringen daar tegenstrijdig zijn met de verklaringen die zij over hetzelfde aspect van haar asielrelaas heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken kan van verzoekster worden verwacht dat zij zo correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas, ook al heeft zij op dat ogenblik geen bijstand van een advocaat. Het gaat immers om

verzoeksters eigen verklaringen. De vaststelling dat haar verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegenstrijdig zijn met de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Verzoekster wijt waar werd vastgesteld dat het pv van de politie vermeldt dat de ontmoeting met de taliban plaatsvond op de dag voorafgaand aan de dag dat verzoekster en haar zoon aangaven bij de het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan een materiële vergissing op het politiehooftkwartier. Verzoekster kan niet overtuigen gezien het gaat om de eigen verklaringen van haar echtgenoot zoals deze laatste ze zelf heeft neergeschreven en het aldus niet om een verkeerde weergave van zijn verklaringen gaat door de politie. Ook moet worden vastgesteld dat dit niet de enige vaststelling betrof met betrekking tot de aangifte bij de politie en verzoeksters verklaringen. Zo spreekt verzoeksters echtgenoot in deze aangifte ook van medicijnen die zij zou hebben moeten toedienen aan haar leerlingen terwijl verzoeksters zoon en zijzelf in hun verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spreken van een zak met gif (stuk 7, gehoorverslag, p. 14, 17, 18, 20; stuk 22, Landeninformatie, stuk 7, gehoorverslag, M.Y.R. p. 6, 8-9, 11). De verwijzing naar het betoog omtrent deze medicijnen kan niet volstaan om deze discrepantie te verklaren of te verschonen. Zoals reeds gesteld maakt verzoeksters echtgenoot in deze aangifte geen melding van de eerste brief die verzoekster ontvangen zou hebben van de taliban op 28 sunbula 1394 (stuk 7, gehoorverslag, p. 14). Het argument dat deze aangifte melding maakt van het feit dat de familie gedurende reeds meer dan een jaar meermaals bedreigd werd en het pv ook melding maakt van de eigenlijke ontmoeting doet hier niets aan af. Ook waar verzoekster aangeeft dat de aangifte werd opgesteld in een context van angst en men slechts het doel voor ogen had dat de politie zou helpen acht de Raad geen ernstig verweer. Indien men werkelijk bedreigd zou zijn door de taliban en men de hulp van de politie wil krijgen, is het niet aannemelijk dat men de ingrijpende gebeurtenissen die hebben geleid tot deze angst niet op een chronologische en duidelijk manier kan oplijsten. De Raad acht het dan ook geenszins aannemelijk dat men bij de aangifte bij de politie van de problemen die hebben geleid tot een grote angst geen melding maakt van het eerste schriftelijke bewijs omtrent deze problemen dat verzoekster ontvangen zou hebben.

Waar verzoekster niet kan begrijpen waarom de aangifte, dat aantoonde dat de familie alles heeft gedaan om zichzelf te beschermen door het contacteren van de autoriteiten, dat de bevestiging vormt van de ontmoeting van de taliban en de authenticiteit van de tweede dreigbrief van de taliban, en dat een bevestiging vormt de reële vrees voor vervolging, en zomaar wordt weggezet als ongeloofwaardig inconsistent met het asielrelaas, gaat verzoekster volstrekt voorbij aan de voormelde concrete vaststellingen. Verzoeksters verklaringen bleken niet alleen onderling tegenstrijdig in die zin dat verzoekster over dezelfde aspecten van haar asielrelaas volstrekt tegenstrijdige verklaringen aflegt op verschillende tijdstippen, en vervolgens opnieuw tegenstrijdig zijn met de door haar neergelegde aangifte. Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Verzoekster tracht vervolgens de onwetendheid van haar zoon te verklaren door te stellen dat zij en haar echtgenoot hun zoon wilden afschermen. Hiermee wordt echter geenszins verduidelijkt op welke wijze verzoekster haar zoon heeft willen afschermen. Ook de Raad vindt het niet aannemelijk dat indien verzoeksters echtgenoot en zijzelf hem daadwerkelijk hadden willen afschermen, hij wel op de hoogte zou zijn van hoe de brieven niet werden overhandigd maar niet van hoe de brieven dan wel werden overhandigd. Bovendien wordt geenszins uiteengezet waarom of waartegen verzoekster haar zoon heeft willen afschermen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters zoon bij vertrek uit Afghanistan meerderjarig was en hij in België als meerderjarige een asielaanvraag heeft ingediend. Het was dan ook in het grootste belang van haar zoon om hem op de hoogte te stellen van de gebeurtenissen die hebben geleid tot de vraag om internationale bescherming. Waar verzoekster dit gebrek aan kennis van haar zoon tracht te minimaliseren door te wijzen op de volledigheid van het asielrelaas en de neergelegde documenten, doet zij geen afbreuk aan het geheel van de vaststellingen omtrent dit asielrelaas en de neergelegde documenten.

Van verzoekster mag verwacht worden dat zij de inhoud van de dreigbrieven, die de directe oorzaak van haar problemen en haar vlucht uit Afghanistan vormen, uitvoerig kan toelichten te meer verzoekster als lerares zeker geletterd is. Deze brieven vormen immers de kern van verzoeksters asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoekster er enigszins concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen met inbegrip van de identiteit wie deze brieven heeft ondertekend. Met de vermelding

van een concrete naam op een dreigbrief wordt de geuite bedreiging bovendien zeer persoonlijk en concreet. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster en haar zoon deze naam niet konden geven. Het argument dat het voor haar telt dat het de taliban betrof kan dan ook niet overtuigen.

Voor zover verzoekster de verwerende partij verwijt het concept van dreigbrieven niet door te hebben en hun houding zelfs moreel verwerpelijk vindt, moet worden opgemerkt dat dergelijke blote beweringen geen enkele grondslag vinden in de bestreden beslissing. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat de taliban verzoekster zou inlichten per brief van hun plan haar en haar gezin te vermoorden. Niet alleen heeft hun plan om met verzoekster en haar gezin af te rekenen minder kans op slagen wanneer men de geviseerde personen eerst inlicht, daarnaast brengt de taliban zo zichzelf ook in gevaar. Het is ook niet ondenkbaar dat de Afghaanse veiligheidsdiensten hen zouden kunnen staan opwachten wanneer zij eerst hun plannen per brief kenbaar maken. Verzoekster brengt algemene informatie bij omtrent de praktijk van dreigbrieven, maar dit kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt dat het sturen van dreigbrieven een veelgebruikte methode is om te intimideren en mensen onder druk te zetten en dreigen met straffen indien zij bijvoorbeeld hun werkzaamheden niet zouden staken of een bepaalde opdracht niet zouden uitvoeren.

In de door verzoekster voorgelegde dreigbrief (stuk 11 van het verzoekschrift) wordt verzoekster niets gevraagd. Hierin wordt enkel en alleen gesteld dat zij en haar gezin zullen afgeslacht worden, hetgeen de Raad niet aannemelijk vindt om bovenvermelde redenen.

In het licht van de door verzoekster bijgebrachte informatie acht de Raad het dan ook niet aannemelijk dat verzoekster geen verdere maatregelen nam na ontvangst van de eerste dreigbrief. Uit deze informatie blijkt immers dat dergelijke dreigbrieven ernstig worden genomen en dat bij het niet opvolgen van wat hierin gevraagd wordt de dood tot gevolg heeft.

Dergelijke algemene informatie volstaat ook niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke

Bovendien werd er terecht vastgesteld dat verzoeksters gedrag naar aanleiding van de bedreigingen gericht aan haar persoon de ernst van de door haar verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade verder ondermijnt.

Van een persoon die in het vizier komt van de taliban mag verwacht worden dat zij deze dreiging ernstig neemt en passende maatregelen treft teneinde het risico te minimaliseren, gezien verzoekster in casu minstens de mogelijkheid had om naar haar zus te gaan, hetgeen zij heeft nagelaten. Het argument dat zij stopte met lesgeven en de kinderen eveneens thuisbleven en hoopten dat de taliban hen met rust zou laten en zij gelet op de aangifte bij de politie de hoop hadden dat alles opgelost kon worden en haar oom naar hun thuis kwam om hen te beschermen kan niet overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat wanneer men een brief krijgt waarin niets gevraagd wordt maar waarin enkel gesteld wordt dat verzoekster en haar familie zullen afgeslacht worden, men denkt dat het kan volstaan om te stoppen met werken en de kinderen thuis te houden. De aangifte bij de politie ten spijt en de komst van verzoeksters broer acht de Raad niet aannemelijk om verzoeksters gedrag te verschonen te meer zij blijkbaar terecht konden bij verzoeksters zus en zij zelfs de financiële middelen hadden om het land kort nadien te verlaten.

Waar nu wordt gesteld dat zij niet voor een langere periode terecht konden bij haar zus en dat verzoekster hoopte op bescherming in de zin van "artikel 48/5, § 1 c) van de Vreemdelingenwet", doet niet ter zake. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoekster niet op de vlucht is gegaan en haar hoop richtte op de politiediensten, terwijl zij een brief kreeg waarin haar werd verteld dat zij en haar gezin zouden worden afgeslacht. Verzoeksters gedrag is dan ook geheel niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging. Ook de vergelijking bij een Belgische moordzaak gaat niet op en is daarbij geen ernstig verweer te noemen. Het hoeft geen betoog dat de taliban niet in België opereert.

Waar verzoekster stelt dat van de bedreigingen van de gewapende dorpelingen melding wordt gemaakt in het pv van aangifte, moet worden opgemerkt dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat de dorpelingen haar echtgenoot vertelden dat haar tewerkstelling indruiste tegen de Afghaanse traditie, dat deze niet goed was, dat zij op een dag zijn leven zou ruïneren, dat zij slechte gewoontes zou krijgen en dat vrouwen gemaakt zijn voor het huis (stuk 7, gehoorverslag, p. 15, 28-29). Verzoekster sprak hierbij op geen enkel moment over

bedreigingen en stelde nooit dat het ging over gewapende mannen. Verzoeksters zoon daarentegen stelde dat het ging om gewapende mannen en dat hij uiteindelijk door deze mensen met de dood bedreigd werd (stuk 22, Landeninformatie, stuk 7, gehoorverslag, p. 7, 16). Ook in het pv van aangifte wordt deze bedreiging vermeld. Los van het gegeven dat noch verzoekster noch haar zoon van dit element melding maakt op de Dienst Vreemdelingenzaken, is een dergelijke tegenstrijdigheid in hun verklaringen niet aannemelijk. Indien deze dorpelingen verzoeksters familie daadwerkelijk met de dood bedreigd hadden kon overigens worden verwacht dat verzoekster en haar zoon hiervan bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding van zou hebben gemaakt. Zowel verzoekster als haar zoon antwoordden ook ontkennend op de vraag of zij nog iets wensten toe te voegen. De doodsb bedreiging in de mate waarin verzoeksters zoon hierover spreekt kan dan ook niet als een detail worden afgedaan, waardoor, indien deze feiten zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan in de mate zoals beschreven door verzoeksters zoon, wel degelijk kan worden verwacht dat zowel verzoekster als haar zoon hiervan op de Dienst Vreemdelingenzaken melding zouden hebben gemaakt.

De verklaringen omtrent de door verzoekster geuite vrees voor haar schoonfamilie acht de Raad eveneens onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

Met de bewering dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder de minste beoordeling de documenten naast zich neerlegt omdat vervalsingen in Afghanistan tegen betaling te verkrijgen zijn gaat verzoeker volstrekt voorbij aan de pertinente vaststellingen met betrekking tot de door verzoekster neergelegde documenten:

“De taskara’s van uw kinderen (door u en uw zoon neergelegd), uw huwelijksakte en uw verkiezingskaart bevestigen enkel uw identiteitsgegevens maar zeggen niets over uw asielmotieven. De eigendomsakte, het elektriciteitscontract en het boekje met het elektriciteitsverbruik van uw huis in Afghanistan ondersteunen enkel dat u en uw gezin in Sarasyab, district Kabul, provincie Kabul woonden, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel getrokken wordt, maar hebben verder geen betrekking op uw asielmotieven. De makelaarsvergunning en de documenten in verband met de scholing van uw echtgenoot en van uw oudste zoon (door u en uw zoon neergelegd) ondersteunen hun opleiding en tewerkstelling, maar zeggen niets over jullie asielmotieven. De Griekse uitzettingsbeslissing voor uw gezin en uw notitie over uw reisweg Afghanistan-België zeggen evenmin iets over uw asielmotieven. Uw leerkrachtencertificaat, leerkrachtenopleidingscertificaten, leerkrachtenkaart en uw bankkaart bevestigen uw tewerkstelling maar kunnen uw asielmotieven niet onderschrijven. Betreffende de brieven van de taliban, de politieaangifte, de interne politiecommunicatie en de verklaring van de dorpsoudsten over uw asielrelaas moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke basiswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. De politieaangifte werd reeds besproken in het kader van de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. De verklaring van de dorpsoudsten werd op uw vraag opgesteld na uw aankomst in België op aanraden van uw advocaat (CGVS R.(...), p. 29). Deze verklaring werd duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw asielaanvraag. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Daarenboven dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afgaanse asielzoeker. De politieaangifte, de interne politiecommunicatie en de verklaring van de dorpsoudsten betreffen bovendien kopieën waarvan de bewijswaarde sowieso al minimaal is. Kopieën bieden geen waarborg inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. (...)”.

Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij met de motivering over de documenten kort door de bocht gaat en desbetreffend naar rechtspraak van het Europees Hof verwijst doet zij evenmin afbreuk aan deze concrete en pertinente vaststellingen. Waar verzoekster stelt dat de speciale situatie van asielzoekers de overheid ertoe dwingt hen het voordeel van de twijfel te geven bij de beoordeling van het asielrelaas en de neergelegde documenten duidt zij niet waarin de speciale situatie er voor verzoekster in zou bestaan om haar het voordeel van de twijfel toe te kennen. Uit wat voorafgaat is duidelijk gebleken dat verzoekster en haar zoon tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd en dat deze verklaringen op zich zelfs in tegenstrijd zijn met de neergelegde documenten ter staving van hun betoog, zoals het pv van aangifte. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoeksters asielrelaas

ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Verzoeksters eigen verklaringen zijn overigens tegenstrijdig met het pv van aangifte zoals hoger uitgebreid toegelicht. Ook vertoont de verklaring van de dorpsoudsten een gesolliciteerd karakter waardoor het mede gelet op verzoeksters ongelooftwaardige verklaringen enige objectieve bewijswaarde ontbeert. De politieaangifte, de interne politiecommunicatie en de verklaring van de dorpsoudsten betreffen bovendien kopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend.

Ook stelt de Raad vast dat alle stukken, behalve de foto van de grafsteen van verzoeksters broer eerder werden neergelegd en omstandig beoordeeld door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (zie supra). Wat betreft de foto van de grafsteen van verzoeksters broer moet worden opgemerkt dat verzoekster in het verzoekschrift zelf een vertaling verschaft van het opschrift van deze grafsteen. Aangezien het niet om een beëdigde vertaling gaat heeft deze vertaling geen objectief bewijs van wat daadwerkelijk wordt vermeld op deze grafsteen. Vervolgens moet worden opgemerkt dat in de mate dat de woorden en data die erop vermeld staan overeenkomen met verzoeksters verklaringen en andere documenten die zij neerlegt inzake de identiteit, woonplaats van de overledene en dag en plaats van het overlijden kan hieruit geenszins verzoeksters concrete problemen met de taliban worden afgeleid. Voor zover wordt aangenomen dat het om verzoeksters broer gaat, blijkt niet uit dit opschrift naar aanleiding van welke concrete omstandigheden hij om het leven is gekomen.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

De algemene informatie waaruit blijkt dat vrouwelijke leerkrachten een specifiek doelwit vormen volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke.

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met een "getuigschrift van M. Mohseny die mevrouw R.(...) R.(...) sinds enige tijd psychologisch begeleidt". Verzoekster meent dat uit het getuigschrift duidelijk blijkt dat zij met psychologische aandoeningen kampt zoals insomnia, chronische vermoeidheid, gebrek aan concentratie etc. die het gevolg zijn van de feiten die zich in Afghanistan hebben voorgedaan en op grond waarvan zij haar asielaanvraag stoelt.

De Raad stelt vooreerst vast dat dit attest dateert van 12 februari 2018, terwijl de bestreden beslissing reeds genomen werd op 18 juli 2017. Doorheen de asielprocedure was er op geen enkel ogenblik sprake van psychologische problemen waarmee verzoekster zou kampen en die van invloed zouden kunnen zijn op haar verklaringen. Vervolgens moet ook worden opgemerkt dat het getuigschrift wel ondertekend werd door een zekere M. Mohseny gevolgd door de titel "Intervenant en Thérapie Familiale et systémique", maar dat de professionele hoedanigheid als arts of psycholoog hier niet uit kan worden afgeleid waardoor dergelijke verklaringen door eender wie kunnen worden opgetekend. Ook blijkt hieruit niet welke onderzoeken zijn gebeurd teneinde tot een dergelijke beoordeling te komen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat zelfs een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij

toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Zoals terecht wordt gesteld in het verzoekschrift baseert het Commissariaat-generaal zich in de bestreden beslissing verkeerdelijk op de veiligheidssituatie in de stad Kabul terwijl verzoeksters dorp van herkomst gelegen is in het district Kabul van de provincie Kabul. Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen per aanvullende nota het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van december 2017 bijbrengt waaruit blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit deze informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros

van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

Waar verzoekster naar het EASO rapport verwijst dat is terug te vinden op de website van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat de hieruit aangehaalde informatie over de aanwezigheid van de taliban en andere AGE rond Kabul overeenstemt met de informatie die de verwerende partij met voormelde aanvullende nota bijbracht. De situatie van de districten Chahar Asyab en Khak-e Jabbar is overigens niet dienstig gezien verzoekster afkomstig is van het district Kabul. Het rapport van UNAMA dat het heeft over het aantal burgerslachtoffers in de centrale regio van Afghanistan kan niet worden aanvaard als zijnde representatief voor de situatie in het district Kabul van de provincie Kabul.

Op basis van voormelde analyse komt de Raad tot het besluit dat er actueel in het district Kabul in de provincie Kabul geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Het betoog dat verzoekster geen vluchtalternatief heeft is gelet op wat voorafgaat dan ook niet dienstig.

2.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoekster stelt dat de beslissing vijf maanden op zich heeft laten wachten, hetgeen een overschrijding is van de redelijke termijn merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoont benadeeld te zijn door de duur van de procedure nu zij langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en zij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas (RvS 13 december 2006, nr. 165.910).

2.9. Verzoekster kan niet worden gevolgd dat er disproportioneel veel aandacht werd gevestigd op gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat slechts enkele minuten geduurd heeft. Immers, van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij essentiële elementen in haar asielrelaas zou vermelden.

2.10. Voor zover verzoekster meent geen daadwerkelijk rechtsmiddel te hebben gehad, merkt de Raad op dat verzoekster de mogelijkheid heeft gehad haar middelen en grieven tegen de bestreden beslissing in een verzoekschrift op omstandige wijze uiteen te zetten, hetgeen zij ook heeft gedaan, derwijze dat niet kan worden ingezien op welke wijze verzoekster geen daadwerkelijk rechtsmiddel zou hebben gehad.

2.11. Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.13. Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF